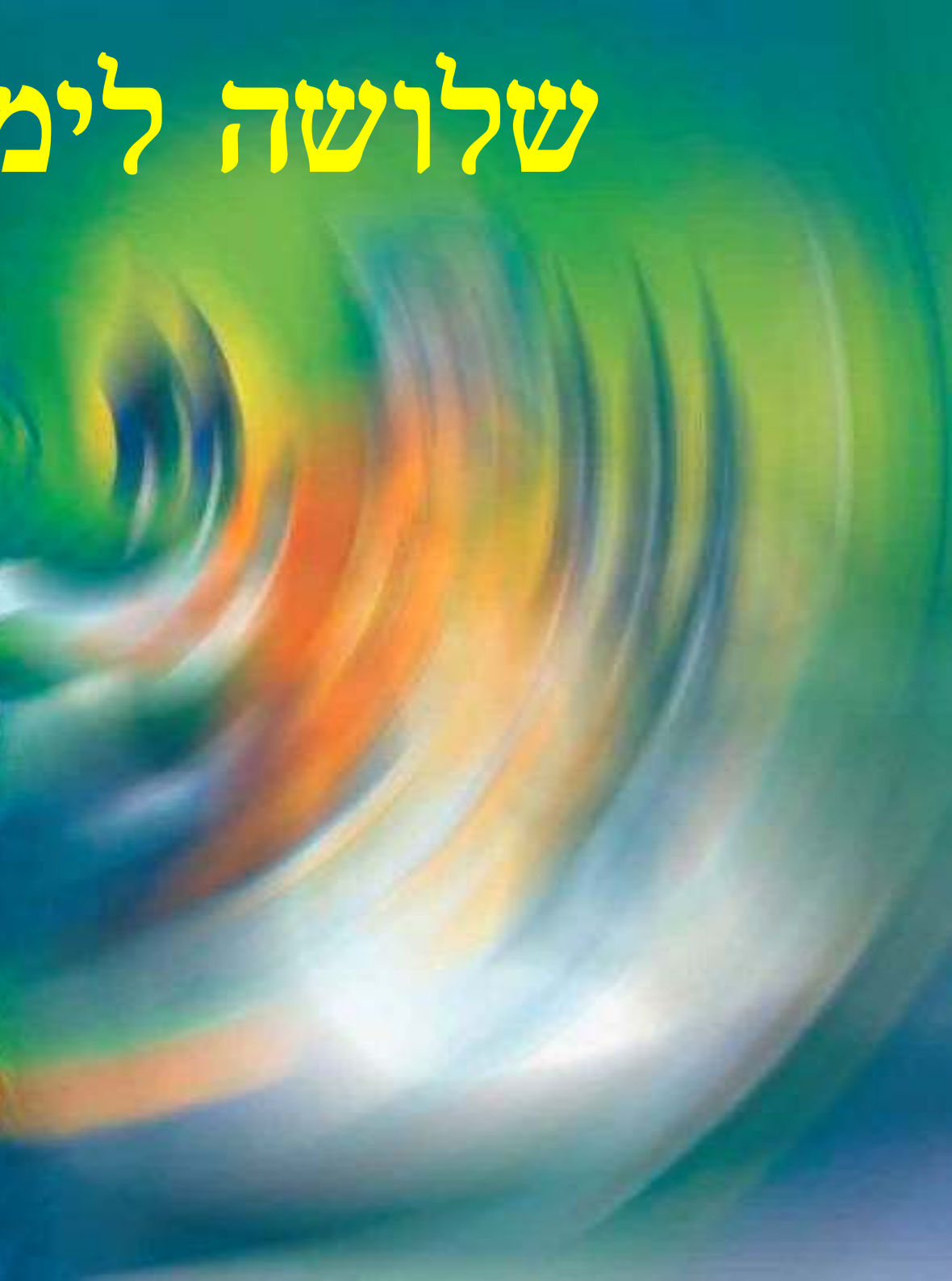

שלושה לימוני פלא

מאת אטוסה שאמלו

איור רויה מוגימפורביזני

לפני שנים רבות שלט בארץ רחוקה מלך
עם בתו היחידה. הם חיו באושר רב עד
שהנסיכה חלתה במחלה מוזרה. כל רופאי
הממלכה באו אל הנסיכה אך אף אחד לא
ידע איך לרפא אותה.
יום אחד ביקר בעיר רופא מארץ רחוקה.
כששמע על מחלתה של הנסיכה בא לבדוק
אותה. אחר כך אמר "רק שלושה לימוני
זהב יוכלו לרפא את הנסיכה."

"זה לא כל כך פשוט" ענה הרופא הזר "רק
אדם אציל נפש יוכל להבחין בשלושת
הלימונים הנכונים ולהביאם הנה."
"ואיך נדע שהם נכונים?" שאל המלך.
"כשהנסיכה תאכל את הלימון הראשון היא
תוכל לקום מהמיטה. כשתאכל את הלימון
השני, יחזור לה היופי שאבד במחלתה.
וכשתאכל את השלישי היא תרצה להתחתן
עם האיש שהביא את הלימונים."
"ואם זה לא יקרה, אז הלימונים הם לא
הנכונים?"
"אכן כן."

המלך שמח על התקווה החדשה ושאל "איפה אפשר
למצוא את לימוני זהב אלה?"
והרופא הסביר "במדבר שבארץ רחוקה מכאן עומד
מטע נהדר. שבע מאות זמירים שרים במטע הזה.
ועומד שם עץ לימון שמניב לימוני זהב."

רק לימונים שהבשילו
אשתקד יוכלו לעזור
לנסיכה."
המלך מחאה יד ואמר
"מיד אצווה לאנשיי
להביא את הלימונים."

המלך נתן לרופא הזר שק זהב בתמורה לעצה,
ואחר כך שלח כרוזים עם הודעה לנתינים.
הכרוזים מסרו בכל העיר שמי שיביא את שלושת
לימוני הפלא, יוכל להתחתן עם הנסיכה. הודעת
המלך נשמעה בכל כיכרות העיר וסביבתה. כל
צעירי האזור התרגשו מאוד וכל אחד רצה לנסות
את מזלו.

בבית קטן בקצה העיר גר בחור צעיר בשם
באהמן עם אמו הזקנה. כשבאהמן שמע את
הודעת המלך אמר מיד לאמו שהוא רוצה ללכת
ולמצוא את עץ לימוני הפלא.

אך אמו הזהירה אותו "דע שהמלך לא יסכים
לחתן את בתו לבחור פשוט ועני כמוך."
באהמן לקח את ידיה המחוספסות מעבודה של
אמו ואמר "יתכן. לא חשוב לי דבר הנישואים.
אך אקבל אולי מהמלך מטבעות זהב אחדים
ואלה יאפשרו לנו לחיות בנחת."

באהמן התכונן זמן רב לדרך ארוכה. בינתיים רבים מצעירי העיר, שקיוו להיות לחתני המלך, יצאו בלי הכנה מספקת. אחדים מהם אבדו בדרך, אחרים חזרו בלי למצוא את המטע המיוחד. בסוף רק אחד מצא את המטע. הוא שמח כל כך שלא הקשיב אפילו לשירת שבע מאות הזמירים ולא הביט על יפיו של הגן שמסביב. הוא ניגש ישר לעץ הלימון, קטף שלושה לימונים, שם אותם בסל ועזב את המטע. הלך ודיבר אל עצמו "אני הראשון שהשגתי את הלימונים. לכן אני אהיה חתן המלך ויורשו."

הצעיר, שקוע בחלומותיו הרים את ראשו,
הביט בזלזול על האישה ואמר בבוז "זה לא
עניינך. אילו ידעת עם מי את מדברת לא
היית בכלל מעזה לפנות אלי. סורי מהדרך,
פן אזרוק עליך צפרדעים!"
האישה לא השיבה והמשיכה בדרכה והצעיר
אמר לעצמו "חתן המלך לא צריך לדבר עם
כל קבצן שמזדמן בדרכו."

כל דרכו חזרה חלם הצעיר איך יתחתן עם
הנסיכה. הוא כבר תיאר את עצמו עם כתר
מלכות על ראשו. בדמיונו חשב איך כל העם
ישתחוה לו ויכבד אותו. הוא שקע במחשבות
מתוקות כאלה כשפתאום שמע קולה של אישה
זקנה.
"שלום אדם נאה. מה יש לך בסל שלך?"

הוא המשיך ללכת עד שהגיע לארמון
המלך.
המלך שמח מאוד לקבל את הסל שהביא
לו הצעיר. אך כשרק פתח את המכסה
שלוש צפרדעים מכוערות קפצו מהסל.
המלך מופתע ומרוגז ציווה מיד לעצור את
הצעיר ושלח אותו לכלא.

באהמן פתח את הסל ואמר "קטפתי שלושה לימוני
זהב ואני לוקח אותם לארצי כדי לרפא נסיכה שלנו
שחולה מאוד. יתכן ואז היא תרצה להתחתן אתי."
"ומה אם המלך יסרב לתת לך אותה לאישה?" שאלה
האישה.

"אין בעיה. אוכל לחיות באושר גם בלי להיות חתן של
המלך."

"אתה איש אציל נפש" אמרה האישה "אולי אוכל
לעזור לך לשאת את הנסיכה. טוב יהיה אם איש כמוך
יחליף את המלך בבוא הזמן."

בינתיים באהמן יצא אף הוא לדרך, ואחרי מסע
ארוך הגיע אל המטע. ריח נפלא של הפרחים סביב
ושירת הזמירים המתוקה השכיחה את עייפותו.
הוא ישב ליד פלג מים, רחץ את פניו ואמר לעצמו
"הלוואי ואמי יכלה לראות וליהנות מהיופי הזה."

אחר כך ניגש לעץ הלימון. הוא קטף בזהירות
שלושה לימונים בשלים בלי לפגוע בענפי העץ. עם
הלימונים בסל עזב את המטע, אך הבטיח לעצמו
לחזור לשם יחד עם אמו, אם יקבל תגמול הולם
מהמלך.

כשהלך בדרך שמע פתאום קולה של אישה "שלום
איש צעיר. מה אתה נושא בסל הזה?" והוא ראה
אישה זקנה ההולכת מולו.

במשך הזמן הגיע לארמון ונתן למלך את שלושת
לימוני הזהב.
המלך היה מאושר. הוא נתן את הלימונים מיד
למשרתת של הנסיכה, וכשהנסיכה אכלה מהלימון
הראשון היא קמה מיד ממיטתה.

והיא נתנה לבאהמן משרוקית עשויה קרן עז. "אם
תשרוק במשרוקית זו" אמרה "כל הזמירים מהמטע
הזה יתאספו כדי לשיר לך ולמלך. וקח גם את
הטבעת הזה. אם תשים אותה על אצבע של הנסיכה,
היא תרצה להתחתן רק אתך."

באהמן הודה לאישה
הזקנה, הניח את
המשרוקית והטבעת
בכיסו והמשיך
בדרכו.

וכשאכלה את הלימון השני חזר אליה כל היופי שלה שנאבד לה במחלה.
ואחרי שאכלה מהלימון השלישי אמרה לעצמה "אני חייבת להשיג את
האיש שהביא לי את הלימונים האלה."

אבל המלך לא רצה לתת את בתו היפהפה לאדם פשוט ועני. הוא חיפש
תירוץ ולכן הוא אמר לבאהמן "תוכל לשאת את בתי לאישה רק עם אראה
כאן שבע מאות זמירים שרים בחצר שלי, ורק אם בתי תסכים להתחתן
אתך."

באהמן הוציא אז את המשרוקית שנתנה לו האישה הזקנה ושרק חזק. כפי
שהבטיחה האישה, שבע מאות הזמירים הופיעו מיד בחצר המלך והתחילו
לשיר במקהלה. ואז אמר באהמן למלך "זו המתנה שהבאתי לנסיכה"
והראה לו את הטבעת. הנסיכה ענדה את הטבעת, הצביעה על באהמן
ואמרה מיד למלך "זה האיש שאני רוצה כבעלי!"

למלך לא נשארו תירוצים והוא גם
שמח שחתנו יהיה איש אציל נפש וישר
כמו באהמן. תוך זמן קצר נערכה
חתונה מפוארת.
באהמן הביא לארמון את אמו הזקנה
וזו חיה שם בהנאה ונחת עד סוף ימיה.

